

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisionis X. Ad Februarii Casum Prudentialem. Argumentum. Agitur de quotidiana communione; & examinatur, quomodo, quando, & cum quibus personis sit licita? Quid esset in usu ab initio Ecclesiæ? Quid ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

quæst. 1. & eodem verb. Sâ. num. 19. Angelus num. 36. Tabienæ verb. Missa n. 6. Azor. 1. part. lib. 10. cap. 25. quæst. 7. Bonacina tom. 1. disp. 4. de Sacra. Euch. quæst. 7. punct. 1. num. 12. Quintanadven. in Append. ad Commun. general. Jubil. tract. 1. dub. 11. num. 3. Scortia de Sacrific. Missa lib. 4. cap. 29. num. 10. Colleg. Salmanticens. in Cursu Theolog. Moral. tom. 1. tract. 4. cap. 8. num. 39. Gobat. in Theol. Experim. tract. 4. num. 48. Bissus in Hierurgia Sacra verb. Eucharistia num. 174. §. 17. Volpi eod. verb. ref. 62. num. 8. & 9. Castropalaus part. 4. tit. 21. disp. unic. punct. 16. num. 3. Pax Jordan. tom. 1. lib. 3. tit. 3. num. 36. Cotonius lib. 2. contr. 4. cap. 8. num. 175. Tamburin. de Expedit. Commun. cap. 6. §. 1. num. 5. Diana part. 2. tract. 14. resol. 54. Item part. 9. tract. 7. ref. 43. & novissime p. 1. tract. 7. ref. 22. in qua confutat Pasqualigum docentem in Theolog. tom. 2. disput. 109. sect. 3. n. 17. exhibitionem Communionis, & celebrationem Missæ pari passu ambulare; & sicut non licet celebrare ante Auroram, & post Meridiem; ita neque debet esse licitum communicare, nam Diana negat paritatem, aliâs, inquit, sicut in die Natalis Domini licitum est ter celebrare, ita liceret ter Laicis communicare. Supra citata Dianæ resolutiones in opere coordinato jacent tom. 2. tract. 2. ref. 37. resol. 41. & resol. 47.

DECISIONIS. X.

Ad Februarii Casum Prudentialem.

ARGUMENTUM.

Agitur de quotidiana Communione, & examinatur, quomodo, quando, & cum quibus personis sit licita? quid esset in usu ab initio Ecclesiæ? quid medio tempore? aperitur. Religiosorum Ordinum institutiones; eorumdemque Fundatorum nomina, ac tempora; qui promoverunt frequentiam Eucharistiæ Communionis, referuntur. Contrariæ Theologorum opiniones circa frequentiam Communionis conciliantur. Decretum Sacræ Congregationis Concilii diei 12. Februarii 1679. circa quotidianam Communionem Laicorum ponitur, & perpenditur.

SUMMARIUM.

- 1 Quotidie omnes Christiani communicabant in Primitiva Ecclesiâ; & hoc usque ad initium quinti sæculi.
- 2 Communio quotidiana in Primitiva Ecclesiâ non erat de præcepto.
- 3 Communio ter in anno facta est de præcepto à S. Fabiano Papa.
- 4 Communio annua imperata est anno 1215. in Concil. Lateran.
- 5 Communionis frequentia omni tempore apud aliquos fideles conservata & instaurata à religiosis viris.
- 6 Ordinum Monasticorum, & aliorum Religiosorum origines.
- 7 Exempla animalium, à quibus venerata fuit Sacra Eucharistia.
- 8 Communio quotidiana expetita ex pluribus rationibus à 70. Sancio.

9 Non concessa ab aliis DD. ob plures cautiones.

10 Communionis frequentia qualiter concedenda ex DD. opinionibus.

11 Decretum S. Congregationis Concilii diei 12. Februarii 1679. circa quotidianam Laicorum Communionem.

CASUS PRUDENTIALIS.

Expectatur opinio prudentum Confessariorum circa quotidianam Laicorum Communionem.

Varii varia dixerunt; & eorum responsis sequentes conclusiones collegi pro casus resolutione.

Prima Conclusio: In Primitiva Ecclesiâ omnes Christiani quotidie communicabant; nam, ut habetur Act. 2. 42. Erant (fideles) perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione fractionis panis, & orationibus. Quod notat Casalius de Peter. Sacra. Christi. Ritib. c. 18. & Emin. Card. Bona. Rer. Liturgic. d. lib. 2. cap. 17. num. 2. scribens, quod quotidiana Communio à fidelibus Laicis usque ad initium quinti sæculi observabatur, immò alicubi qui plures Missas in die audiebant, pluries eadem die communicabant, teste Uvalfrido Strabone cap. 22. qui vivebat nono sæculo; idemque ab Alexandro Papa Secundo, qui vivebat Anno 1060. prohibitum fuit plus, quam semel in die recipere Communionem, cap. Sufficit § 3. de consecr. dist. 1. Sed an Communio quotidiana esset de præcepto in Primitiva Ecclesiâ? dubitat Diana par. 8. tract. 1. resol. 27. collocata in Coordinato tom. 3. tract. 1. resol. 52. ubi n. 4. quamvis, ait, videatur affirmandum ex Decreto S. Anacleti Papæ in can. Episcopus. de consecr. dist. 1. in can. Peracta. de consecr. dist. 2. ubi dicitur: Peracta consecratione omnes communicent, qui noluerint Ecclesiasticis carere liminibus; sic enim & Apostoli statuerunt, & Sancta Romana tenet Ecclesiâ. Nihilominus negativa cum Bellarmino lib. 2. de Miss. cap. 10. ad arg. 8. & Suarezio in 3. part. tom. 3. disp. 60. sect. 2. inclinât, & supradicto Decreto respondet, esse intelligendum tantum de Clericis, qui ministrabant in Missa, Cabassut. in Notitia Conciliorum ad Concil. Antiochenum Primum Anno. 341. vers. Quo ad priorem partem. Non autem de Laicis, quos oportebat præcipue conjugatos, ob tanti reverentiam Sacramenti, aliquando à Communionem abstinere cap. Omnis homo 21. de consecr. dist. 2.

Secunda Conclusio: Refrigescente charitate fidelium, plures cessare ceperunt, non solum à quotidiana, sed etiam à frequenti Communione adeo ut à S. Fabiano Papa, vivente in tertio sæculo, statutum fuerit, quod: Etsi non frequentius, saltem, in anno ter Laici homines communicent, in Paschate videlicet, & Pentecoste, & Natali Domini. Ita legitur in cap. Etsi 16. de consecr. dist. 2. Et à Concilio Agathensi cap. 18. (celebrato Anno 506.) fuit definitum: Quod sæculares, qui in Natali Domini, Pascha, & Pentecoste non communicaverint, Catholici non credantur, nec inter Catholicos habeantur. cap. Sæculares 19. de consecr. dist. 12. Idem notat Cabassutius in Notitia Conciliorum ad Concilium Agathense can. 18. Hujusmodi præceptum communicandi saltem ter in anno renovatum fuit in Concilio II. Turonensi, Anno 813. sub Leone Papa Tertio Baptaglin in Hist. Univ. Concil. dist. Anno 813. num. 2. Emin. Card. Bona. dist. lib. 2. cap. 17. num. 2. advertens, quod citius in Oriente, eorum, qui sacris mysteriis intererant, Communio desuit; nam S. Jo. Chryso-

Chrysoftomus, S. Athanasius, atque alii Patres Græci sæpe in eorum homiliis ad populum de infrequentia communicantium conqueruntur Deum labente per universum orbem religionis studio, Hæreticorum, Sacracenorum, & Imperantium frequentium mutationum causa, cum rarior in dies fieret usus Communionis; mandatum fuit, Anno 1215. in Concilio Lateranensi sub Innocentio III.

4 singulis fidelibus, ut cum ad annos discretionis pervenerint, semel saltem in anno peccata sua confiteantur, & in Paschate Sacram Eucharistiam recipiant. *cap. Omnis utriusque sexus 12. de penit. & remission. Refert Caballutius in d. Nor. Concil. 4. Later. can. 21. Baptaglin. in d. Hist. Univ. Concil. d. Anno 1215. num. 9. can. 21. & Odoric. Rinald. in Annalib. Etcl. d. An. 1215. num. 11.*

Tertia Conclusio: Quamvis frigefcente mundo Catholico ob bella, hæreses, & dissidia Regum, cessaverit in Laicis frequentia Communionis Eucharistiae; ejus tamen amor semper exarsit tum in religiosis viris, tum in animabus vitam spirituales colentibus quarum nonnulla exempla adduximus in Casu Prudentiali mensis Januarii; & quarum cultores præter Parochos sæculares, & Episcopos, erant
5 Canonici Regulares Lateranenses à SS. Apostolis instituti, & per plures Romanos Pontifices instaurati, nec non Monachi Benedictini, atque Eremitæ S. Augustini ab eodem Sancto fundati Anno 387. præter alios Religiosos; qui pietate erga Deum, & zelo animarum ferventes operarii extiterunt in Sacramentorum administratione; ad quorum exemplum fundatæ fuerunt postea aliæ Regulares familiæ. Siquidem Anno 910. institutus est Ordo Cluniacensis à Bernone Abbate Balmenfi Ordinis S. Benedicti Anno 967. Ordo Camaldulensium à S. Romualdo. Anno 1030. Ordo Vallisumbrosæ à S. Joanne Gualberto. Anno 1084. Ordo Carthusianus à S. Brunone. Anno 1092. Ordo Cisterciensis à S. Roberto Abbate. Anno 1120. Ordo Præmonstratensis à S. Norberto Nobili Lotharingo. Anno 1170. Ordo Comenfi; qui postea fuerunt suppressi Anno 1571. à S. Pio V. ob exoneratum scolopum in dorisum Sancti Caroli Borromæi. Anno 1179. Ordo Carmelitarum fuit collectus in Monte Carmeli ab Almerico Legato Apostolico, & Patriarcha Antiocheno. Anno 1197. Cruciferorum Ordo, quem cadentem vidimus sub Alexandro VII. Anno 1658. Ordo Trinitatis pro redemptione captivorum erectus à SS. Joanne de Matha, & Felice de Valois. Anno 1207. Ordo Franciscanorum à S. Francisco. Anno 1208. Ordo Prædicatorum à S. Dominico. Anno 1216. Ordo Servitarum fundatus à septem mercatoribus Florentinis. Anno 1218. Ordo Militaris S. Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum institutus à Petro Rege Aragoniæ, à S. Petro Nolasco, & à S. Raymundo de Pennafort. Anno 1222. Ordo Monialium S. Claræ ab eadem Sancta sub Regula S. Francisci. Anno 1269. Ordo Monachorum Silvestrinorum à B. Silvestro Abbate. Anno 1273. Ordo Cælestinorum à S. Petro de Monte Murone, qui creatus Papa assumpsit nomen Cælestini Quinti, ex quo dictus est Cælestinorum Ordo. Anno 1319. Ordo Olivetanus à B. Bernardo Tolomeo, & Ambrosio Piccolomineo Senensibus. Anno 1355. Ordo Jesuatorum institutus à B. Joanne Colombino Senensi, & extinctus à Clemente Nono; Anno 1373. Ordo Monacho-

rum, & Monialium S. Birgittæ, ab ipsa Sancta erectus, & à Gregorio XI. confirmatus Anno 1400. Ordo Minorum observantiæ, dictus Lignipedum, seu Soccolantium institutus à S. Bernardino Senensi, reformante Ordinem S. Francisci. Anno 1404. Congregatio Canonorum Sæcularium S. Georgii in Alga ab Antonio Corario, & Gabriele Condulmerio fundata, & à S. Laurentio Justiniano aucta, tandem sub Clemente Papa Nono extincta, cujus insigne Monasterium, & Ecclesiâ S. Mariæ de Vantio in hac Urbe Patavina Eminentissimus, & Vigilantissimus Cardinalis Gregorius Barbadius Antistes à Legato Apostolico Venetiarum acquisivit, & suo Seminario, Clericorum Diocesanorum dicavit, studiisque, linguis, & disciplinis, insignivit, anno 1669. Anno 1406. Mendicantes Fratres S. Hieronymi Fesulis, vulgo *Magdalenum*. Anno 1408. Canonici Regulares S. Salvatoris, aliàs *Scoperini* à templo dicto de Scopeto Florentiæ; seu de *Candiana* ab insigni Cœnobio in hac Diocesi Patavina fabricato. Anno 1420. Moniales Turris Speculorum Romæ fundatæ à S. Francisca Romana. Anno 1436. Ordo Minimorum à S. Francisco de Paula Anno 1519. Eremitæ Camaldulenses Montis Coronæ, aliàs *de Rua*, Fundati à Paulo Justiniano Veneto. Anno 1524. Clerici Regulares dicti *Theatini* à Joanne Petro Carafa Archiepiscopo Theatino, à S. Cajetano Thieneo Nobili Vicentino, & Sociis, qui Carafa fuit electus Summus Pontifex, & vocatus Paulus Quartus. Anno 1525. Capuccinorum Ordo fundatus à Fr. Matthæo Balcio. Anno 1531. Congregatio Clericorum Somachorum instituta à B. Hieronymo Emiliano. Anno 1534. Instituta Societas JESU à S. Ignatio Loyola; approbata anno 1540. à Paulo III. Anno 1562. Ordo Carmelitarum Discalceatorum reformatus à S. Theresiâ, & approbatus à S. Pio Quinto. Et Anno 1576. Congregatio Oratorii fundata à Philippo Nerio & confirmata à Gregorio XIII. quæ omnes Religiones, Congregationes, & Regularia instituta; præter alia multa, de quibus Barbosa *de Jure Eccles. Univers. lib. 1. cap. 41.* eorumque Patriarchæ & fundatores genuerunt innumeros spirituales filios & filias, à quibus incessanter verbo, opere, & exemplo propagata fuit frequentia Sacramentorum, & præcipue Communionis Eucharistiae inter fideles, prout notissimum est cuicumque legenti eorumdem Annalia, Chronica, & Vitas. Conferunt ad hanc frequentiam comprobendam, quæ adduximus exempla, suprâ in Casu Prudentiali mensis Januarii, & in secundo Quæsto mensis Februarii, sanctarum animarum, quæ sola Communionem Eucharisticam per plures hebdomadas, menses & annos vivebant; quibus liceat adjungere obsequia ab irrationabilibus animalibus præstita Hostiæ Sacrosanctæ, relata per R. P. Bagattam *de Admir. 7 Orbis Christiani tom. 1. lib. 7. cap. 3.* & signanter de genuflexione, & adoratione præstita à Jumento triduana inedia macerato, ut confunderentur Hæretici, Divo Antonio Patavino prædicante. Ab agnacula, quam habebat S. Franciscus, quæ cum elevaretur Sanctissimum Christi Corpus inter Missarum solemnias, flexis curvabatur poplitibus, arguens reverens pecus de irreverentia indevotos homines; & ab agnello, quem tenebat B. Coleta quipariter ad Missam se submittebat in genua;

ita ut adimpletum esset divinum oraculum Isaia. 1.
3. *Cognovit bos possessorem suum, & asinus praesepe Domini sui. Israel autem me non cognovit; & populus meus non intellexit.*

Quarta Conclusio. Circa quotidianam Communionem duae sunt contrariae opiniones, Una Joannis Sancio in *Selectis disp.* 22. ubi pluribus argumentis probare nritur, magis expedire etiam Laicis, qui à mortali culpa sint innoxii, quotidie Sacram Eucharistiam sumere; & movetur ob exhortationes SS. Patrum, ob usum Primitivae Ecclesiae, ob desiderium Sacri Concilii Tridentini sess. 22. cap. 6. *Incipit Operaret quidem Sacrosancta Synodus.* Ob fructum Sacramenti qui ex opere operato datur, ubi non est obex peccati mortalis, nempe augmentum gratiae, & virtutum. Ac demum ob auctoritatem Pauli Apostoli, requirentis ad dignè communicandum, munditiam à mortali, ibi: *Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat.* 1. Cor. 11. 28. Altera est opinio Emin. Card. de Lugo de Sacram. Euchar. 9. tota disp. 17. in qua deductis, & perpenlis utriusque partis argumentis concludit, non expedire omnibus Laicis, etiam immunibus à mortali, communicare quotidie; tum ob reverentiam venerabilis hujus Sacramenti; tum ob utilitatem communicantium, quorum interest, cum fame spirituali, & corde puro accedere ad Sacram Eucharistiam; ideoque opus esse consilio, & obedientia prudentis Confessarii, qua de causa noluit Dominus, ut Laici à se Sacram Synaxim sumerent, sed à manibus Sacerdotum, *Quibus sic congruit, ut sumant, & dent ceteris.* Logonem sequuntur Suarez in 3. part. tom. 3. disp. 49. sect. 4. vers. *Tertio dico,* & innumeri, quos numerat Diana Coord. tom. 2. tract. 2. resol. 36. desumpta ex part. 11. tract. 7. resol. 15.

Quinta Conclusio. Nullus est, cui menstrua Communioni consuli non possit. Pauci, quibus Communionio hebdomadaria sit prohibenda. Paucissimi, quibus quotidiana sit concedenda. Ita Gobat in *Theol. Experim. tract.* 4. num. 62. subdens nihilominus num. 63. Cum longe plurimi Laici utriusque sexus Sacerdotes, & Regulares aequè innocentem, aut etiam innocentem vitam dixerint, & ducant ac Sacerdotes, quibus nemo sobriè sapiens interdicere quotidianam celebrationem Sacrificii, ideo non esse interdicendum quotidianum accessum ad Angelicam Mensam iisdem Laicis, & aliis charactere Sacerdotali non insignitis, si Angelicam vitam ducant. Equidem in Ecclesia S. Thomae Martiris Congregationis Oratorii hujus urbis Antenorae, cum adolescens eam frequentarem, vidi, quotidie plures utriusque sexus fideles communicari, fateor tamen quotidianos commensales praedictos, viros, & mulieres, à mundi vanitatibus alienos, & Christianis virtutibus praeditos fuisse.

Sexta Conclusio. Ecclesia Catholica nunquam prohibuit quotidianam Communionem fidelibus, etiam Laicis existentibus in gratia. Vult tamen eos pendere à prudentis Confessarii judicio; & omnino abstinere ab abusibus, quos Sacra Congregatio Concilii damnavit in Decreto diei 12. Februarii 1679. quod hic non me tædet transcribere; ut ex ejus lectione Parochi, atque Confessarii veram praesentis Casus resolutionem obtineant.

DECRETUM.

De quotidiana Communione

Cum ad aures Sanctissimi D. N. fide dignorum testimonio pervenerit, in quibusdam Dioecibus vigere usum quotidiana Communionis, etiam in Feria sexta Parasceve; & simul affirmari, eandem quotidianam Communionem preceptam esse à fure Divino; quin etiam in illius administratione aliquos abusos inolevisse, videlicet, quod aliqui non in Ecclesia, sed in privatis Oratoriis, & domi; immò cubantes in lecto, & non laborantes ulla gravis infirmitatis nota, sumant Sacrosanctam Eucharistiam; quam argentea theca inclusam in erumena, aut secreto illis deferunt Sacerdotes Sacerdotes, aut Regulares: alique in Communionem accipiant plures formas, ac particulas, vel grandiores solito, ac tandem quis confiteatur peccata venialia simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Cum autem hac Sanctissimus consideranda commiserit Sacra Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum; Eadem Sacra Congregatio, pravia matura discussione super praedictis, unanimi sententia ita censuit.

Et si frequens, quotidianusque Sacrosanctae Eucharistiae usus à Sanctis Patribus fuerit semper in Ecclesia probatus, nunquam tamen aut sapius illam percipiendi, aut ab ea abstinendi certos singulis mensibus, aut hebdomadis dies statuerunt, quos nec Concilium Tridentinum praescripsit, sed quasi humanam infirmitatem secum reputaret, nihil precipiens, quid cuperet tantum indicavit, cum inquit: *Operaret quidem Sacrosancta Synodus, ut in singulis Mensis fideles adstantes Sacrament. Euchar. perceptione communicarent.* Idque non immerito; multiplices enim sunt conscientiarum recessus, varia ob negotia spiritus alienationes; multa è contra gratia, & Dei dona parvulis concessa, quae cum humanis oculis scrutari non possumus, nihil certe de ejusque dignitate, atque integritate, & consequenter de frequentiori, aut quotidiano vitalis panis usu potest constitui. Et propterea quod ad negotiatores ipsos attinet, frequens ad sacram alimoniam percipiendam accessus Confessariorum, secreta cordium explorantium, judicio est relinquendus; qui ex conscientiarum puritate, & frequentia fructu, & ad pietatem processu Laicis negotiatoribus, & conjugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis praescribere debent. In conjugatis autem hoc amplius animadvertent, cum Beatus Apostolus nolit, eos invicem fraudari, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacent orationi, eos serio admoneant, tanto magis ob Sanctissimam Eucharistiam reverentiam continentia vacandum, puriorque mente ad celestium epularum Communionem esse conveniendum. In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut à frequenti, aut quotidiana Sacra Communionis sumptione unica precepti formula aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter constituentur; sed magis quid singulis permittendum per se, aut Parochos, seu Confessarios sibi decernendum putet; illudque omnino provideat ut nemo à Sacro Convivio seu frequentiori, seu quotidie accesserit, repellatur, & nihilominus dei operam, ut unusquisque dignè devotionis, & preparationis modo rarius, aut crebrius Dominici Corporis suavitatem degustet. Idem Moniales quotidie Sacram Communionem petentes admonenda erunt, ut in diebus ex earum Ordinis institutis

to præstitis communicent. Si qua verò puritate mentis eniteant, & fervore spiritus ita incaluerint, ut digne frequentiori, aut quotidiana Sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint, id illis à Superioribus permittatur. Proderit etiam præter Parochorum, & Confessariorum diligentiam, opera quoque Concionatorum uti, & cum eis constitutum haberi, ut cum fideles ad Sanctissimi Sacramenti frequentiam (quod facere debent) accenderint, statim de magna ad illud sumendum præparatione orationem habeant, generatimque ostendant, eos, qui ad frequentiore, aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere sive Laici negotiatores sint, sive conjugati sive quicumque alii suam agnoscere infirmitatem, ut dignitate Sacramenti, ac Divini iudicii formidine discant celestem Mensam, in qua Christus est, revereri. Et si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere; seque ad maiorem præparationem accingere. Episcopi autem in quorum Diocæbus viget huiusmodi devotio erga Sanctissimum Sacramentum, pro illa gratias Deo agant; eamque ipsi, adhibito prudentia, & iudicii temperamento, alere debebunt, & ab eorum officio postulari sibi maxime persuadebunt, nulli labori, aut diligentie parcendum, ut omnis irreverentia, & scandali suspicio in veri, & immaculati Agni perceptione tollatur, virtutesque, ac dona in summentibus augeantur. Quod abunde contingeret, si ii, qui devoto huiusmodi studio, divina præstante gratia, tenentur, seque Sacratissimo Pane frequentius refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore, & charitate assueverint; quibus Christum Dominum, qui se fidelibus manducandum, & se pretium in mortem tradidit, atque in celesti Regno se premium est daturus, precatur Sacra Congregatio, ut suam opem ad dignam præparationem, & sumptionem largiatur. Porro Episcopi, & Parochi, seu Confessarii redarguent asserentes, Communionem quotidianam esse de Jure Divino; doceant in Ecclesiis, seu Oratoriis privatis, ex dispensatione, seu privilegio Pontificis, de manu Sacerdotis, sumendam Sanctissimam Eucharistiam; nec eam ullo modo deferendam in crumena, aut secreto ad existentes domi, vel cubantes in lecto, præterquam ad infirmos, qui ad illam suscipiendam ad loca prædicta accedere non valeant, & ad eos, si ab Ecclesia deferatur, publice, & cum pompa juxta formam Ritualis Romani; si vero ab Oratorio privilegiato, cum forma decenti. Curent etiam, ut circa Communionem in feria sexta Parasceve Missalis Rubrica, & Ecclesie Romane usus serventur. Insuper admoceant, nulli tradendas plures Eucharistie formulas, seu particulas, neque grandiores, sed consuetas; nec permittant, ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Si Parochi, & Confessarii, etiam Regulares, aut quicumque alii Sacerdotes secus egerint, sciant Deo Optimo Maximo rationem reddituros esse; neque defuturam Episcoporum, & Ordinariorum justam, ac rigorosam animadversionem in contrasacientes, etiam Regulares, etiam Societatis Jesu, facultate ipsis Episcopis, & Ordinariis per hoc Decretum per Sedem Apostolicam specialiter attributa. Et facta de præmissis omnibus, ac de verbo ad verbum relatione, Sanctitas Sua approbavit, ac præfens Decretum typis dari, ac publicari voluit. In quorum &c.

Datum Romæ 12. Februarii 1679.

F. Card. Columna Præfectus.

S. Archiepisc. Brancatius Episc. Viterb.

Secretarius.

Die 15. Mensis Februarii 1679.

Supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit per urbem ad valvas Curia, & in acie Campi Flora, ut moris est, per me Aegidium Felicem SS. D. N. Papa Cursorem.

Pro D. Mag. Curforum Gregorius Staggius
Apost. Curs.

DECISIONIS XI.

Ad Martii Quæsitum primum.

ARGUMENTUM.

Quæritur, quæ sit materia EUCHARISTIÆ pro consecratione Corporis Christi? ostenditur, esse panem azymum in Ecclesia Latina; fermentatum in Ecclesia Græca. Ne ignoretur ratio, & causa diversitatis, probatur, in utraque Ecclesia consecratum semper fuisse panem azymum usque ad annum MLIII. quo tempore Michaël Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus cœpit consecrare in pane fermentato. Breviter sed concludenter discutitur acerrima hæc controversia de fermentato, & azymo pane. Mendum detergitur asserentium, CHRISTUM Dominum non instituisse EUCHARISTIAM luna decimaquarta Mensis Martii, neque passum, & crucifixum luna decimaquinta. Veritas aperitur, & firmatur. Orientalium argumenta evacuuntur; & Ecclesiam Latinam jugiter in azymo consecrassse perhibetur; idque SS. Evangelistarum, Patrum, Conciliorum, historia, rumque testimoniis stabilitur.

S U M M A R I U M.

1. Materia Eucharistia quanam sit in consecratione Corporis Christi?
2. Materia ejusdem que sit inepta?
3. Materia dubia Eucharistia qua?
4. Materiam dubiam consecrare non licet; & opinio contraria est damnata ab Innocentio XI. anno 1679.
5. Panis azymus in Ecclesia Latina, & fermentatus in Ecclesia Græca est materia Eucharistia; ex Decreto Concilii Florentini sub Eugenio IV. & ex Constitutione 12. Sancti Pii Quinti.
6. Controversia de azymo, & fermentato inter Ecclesiam Latinam, & Græcam cur, quomodo, & quando orta fuerit?
7. Azymo in pane Ecclesiam Orientalem per decem prima sæcula Eucharistiam consecrassse probatur septem præcipuis rationibus.
8. Azymo pane semper usa est Ecclesia Latina in consecratione Eucharistia.
9. Michaël Cerularius Patriarcha Constantinopol. anno 1053. cœpit consecrare Eucharistiam in pane fermentato.
10. Michaeli, Cerularii error, quod Christus consecraverit in fermentato.
11. Judei die decimaquarta mensis Martii ad vespas comedebant azyma, ablato penitus fermento.

12. Phase